

אוסף סיפורים 'תקצת'

מתוך 'ליקוטי שמואל'

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה. eisikovits1@gmail.com,

058-4852-443

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשיכם או כתובות של נציג עלון. אשמח לקבל הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם אומרם. אבל הבא להדפיס וידפיס בשם אומרם. יביא גאולה לעולם. כמו כן יש אפשרות לקבל כל עלון בכל שפה כמעט שתרצו בתרגום של ווארד .

החיבור הראשון הופיע במסגרת

'מפעל ליקוטי שמואל'

"זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו"

בשעה טובה ומוצלחת, בסייעתא דשמיא, רואה אור ספר חדש ומפעים

ליקוטי שמואל – חומש בראשית

לאחר שנים של עיון, איסוף, ליקוט ועריכה, יוצא לאור ספר ייחודי המאגד –סוף מעשה במחשבה תחילה את מיטב הקטעים, המאמרים, הסיפורים והמשלים שהופיעו בעלוני פרשת השבוע בשנים האחרונות. דברי חן ושכל טוב, שנבחרו בקפידה וערוכים בטוב טעם, כדי להחיות את הלב ולהאיר את השולחן

- מתוכן הפרקים: רעיונות מאירי עיניים לפרשיות השבוע • משלים מעוררי מחשבה • סיפורים נוגעים ללב • פנינים להעשרה ולהעברה בשולחן שבת

מתאים ללימוד אישי, למסירת דבר תורה ולשיחה משפחתית

ערוך ומוגש בעמל רב על ידי הרה"ג שמואל אייזיקוביץ שליט"א

כעת למכירה במחיר שווה לכל נפש –כרך ראשון על חומש בראשית

להזמנה:

<https://dash.bookpod.co.il/product/2231>

ארון ספרים או מזוזות (ע"פ עלון השגחה פרטית)

מספר אברך סיפור אישי: ארון הספרים שבבית שלי נעשה צר מהכיל. זה לא שיש לי כל כך הרבה ספרים, כמו שהארון קטן. ידעתי שאם ברצוני להרחיב את הארון, אין לי אלא לקנות ספרייה קטנה שתולים על הקיר בצמוד לתקרה. רק שיצירה מסוג זה עולה כמה וכמה שקלים שאינם מצויים בכיסי, ועל כן בינתיים, עד שיישא הקיר את הספרייה, נשאתי אני את החלום בליבי. קיוויתי שבקרוב אוכל להתחדש במדפים המתאימים כדי להניח עליהם את ספרי הקודש בכבוד, ובינתיים הסתדרתי איכשהו: חלק מהספרים שלא היה להם מקום 'הוחבאו' בחלקו הפנימי של המדף, כאשר מבחוץ מונחת עוד שורה של ספרים; את חלקם השכבתי מעל הספרים, וחלקם שכנו בקרטונים. בקרוב! – הייתי חושב כששוב ראיתי את הספרים הנדחקים זה אצל זה – בקרוב תהיה להם נחלה. מנוחה דווקא לא איחלתי להם, כי הרי הספרים נוצרו כדי שילמדו בהם, ולא כדי לשכב בטל על גבי מדפים, ואפילו מדפים תלויים.

חודש אלול הגיע. קיימתי את המנהג לבדוק מזוזות, והתברר לי שהמזוזות שבביתי כשרות אמנם, אך לא מהודרות. זה היה לי אכפת. אני רוצה לקיים בהידור כל מצווה, ובמצווה זו של מזוזה, שיש בה גם עניין של שמירה מן המזיקים, עז חפצי לקיים עם כל ההידורים. הפתרון לזה הוא כמובן לקנות מזוזות חדשות, רק שפתרון זה יוצר בעיה חדשה: מניין אשיג כסף כדי לקנות אותן? ברשימה שבכיסי כבר היו שתי הוצאות גדולות שחיכו לכיסוי: הספרייה התלויה והמזוזות המהודרות. לכן תבינו כמה שמחתי במעטפה שקיבלתי מאמי שתחי 'לכבוד יום הולדתי. במעטפה היה סכום כסף נאה שאפשר לקנות בו דבר משמעותי, ולהגשים אחד משני חלומותיי: ספרייה או מזוזות. מה עדיף? זו הייתה שאלה קשה. דנתי בה עם נוות ביתי, ויחד חשבנו מה נעשה: האם ניקח את הכסף כדי לקנות את הרהיט החשוב, או כדי להדר במצוות מזוזה. לבסוף החלטנו, שעם כל החשיבות של ספרי הקודש, כרגע יש להם מקום איכשהו, ועדיף שההנאה מהרהיט החדש תמתין, וקודם כל נעסוק במצוות מזוזה ונרכוש מזוזות מהודרות.

פניתי לחבר מהכולל שהוא גם סופר סת"ם, וביקשתי לקנות ממנו מזוזות מהודרות. תוך כדי שיחה, עוד לפני ששילמתי לו, הוא סיפר לי בהתלהבות שבסמוך לכולל יש מישהו שמוסר ספרייה תלויה. זו נראית כחדשה ממש, במצב מצוין. אולי אני רוצה אותה? ברור שאני רוצה! הספרייה הוצבה בביתי עד מהרה, וכך ראיתי שבעוד אני מחליט להקדיש את הכסף למצווה, הקב"ה ברחמיו נתן לי את שני הדברים. ולא עוד, אלא שדווקא על ידי החבר שאצלו ביקשתי לקנות את המזוזות, הגיעה אליי הספרייה!

"בשבילי נברא העולם" (הרב סימון ג'ייקובסון)

הרב סימון ג'ייקובסון, מחבר הספר "הדרך לחיים של משמעות", קיבל מכתב מאישה בשם נחמה כהן, שחלקה עמו זיכרון ילדות מרתק:

"גדלתי בשכונת קראון הייטס בברוקלין של שנות הארבעים. משפחתי הייתה מסורתית, אך אני למדתי בבית ספר כללי. באותם ימים התגורר בשכונה אדם שהכרתי בשם 'מר מנחם שניאורסאהן' – עוד בטרם התפרסם כרבי מליובאוויטש. הוא היה אדם ענו ופשוט הליכות, שלא ביטא כלפי חוץ את גאונותו וגדלותו.

בהיותי בת חמש, לקח אותי סבי לפגוש את 'מר מנחם' בדירתו שברחוב פריזידנט. את הרגע ההוא לא אשכח: הוא שוחח עמי בכבוד וברצינות, כאילו הייתי אדם מבוגר וחשוב ולא 'סתם' ילדה קטנה. הוא התעניין בשלומי, שאל מה אני אוהבת ללמוד, והעניק לי תחושה של ערך והערכה עצומה.

במהלך השנים ראיתי אותו מספר פעמים ברחוב או בקרבת בית הכנסת. תמיד קיבל אותי בחיוך, הקשיב באמת והתעניין: 'מה למדת היום בבית הספר?'. באחת הפעמים סיפרתי לו שלמדנו על פצצת האטום, ועל כך שהיא מסוגלת להחריב ערים שלמות. שיתפתי אותו בכך שהדבר מפחיד אותי מאוד. הרבי שאל: 'האם יש לכם סכין במטבח?' 'כן', עניתי. 'והיא חדה?' 'כן' 'אם כן', הקשה הרבי, 'מדוע אינכם זורקים אותה? הרי היא מסוכנת!' באותו רגע הבנתי. סכין יכולה לשמש לדברים טובים – לחתוך לחם, להכין מזון. הרבי לימד אותי שגם אנרגיה גרעינית, כמו כל ידע אנושי, היא כלי. אפשר לנצל אותו להרס, אך אפשר גם לרתום אותו לטובה.

כשבגרתי, סיפרתי לו על אהבתי לספרי מדע בדיוני, דוגמת ספריו של אייזיק אסימוב. הרבי האזין בקשב רב, ואף המליץ לי אלו ספרים לקרוא ומאלו להימנע. לבסוף שאל: 'מה את מוצאת בסיפורים הללו?' 'אני אוהבת לדמיין', עניתי. 'לדמיין עולמות רחוקים ואפשרויות חדשות'. 'זה יפה מאוד', השיב הרבי, 'אך את כוח הדמיון יש לנצל לקדושה, לדברים טובים'.

ואז אמר לי הרבי משפט שמהדהד בי עד היום: 'גם אני עוסק במשהו דומה, משהו שאולי נראה כעת כדמיון. אני עומד להקים ארגון עולמי שישלח אנשים לפינות הנידחות ביותר בגלובוס. אני משקיע כעת בהכשרת שלוחים שיצאו להפיץ אור וקדושה בעולם. זהו הדמיון שלי – לשנות את העולם כולו'. שאלתי בהתלהבות: 'אני יכולה להצטרף?' 'בוודאי!' ענה הרבי בחיוך.

במכתבה מסכמת נחמה: "כשקראתי את ספרך, גיליתי: מה שהרבי תיאר אז כחלום – התגשם במציאות! הוא שלח שלוחים לכל קצוות תבל והאיר את העולם במפעל השליחות האדיר של חב"ד. הוא לימד אותי שתמיד צריך להפוך את הדמיון לכלי של אור, לראות בכל אדם את הפוטנציאל הגלום בו ולחבר את החלום הפרטי לשליחות א-לוקית".

זהו הלקח עבורנו: לקחת את הידיעה שכל אחד מאיתנו הוא מיוחד, ושכל אחד צריך לומר לעצמו "בשבילי נברא העולם" – ולהפוך זאת למקור ההשראה ולכוח המניע שלנו.

הכסף שהוחזר לבעל הדירה (יצחק בן אליהו)

סיפור נדיר של יושר, וקידוש שם שמים התרחש השבוע בביתו של הראב"ד הגאון הגדול רבי יהודה סילמן שליט"א ברמת אלחנן.

לפני מספר שבועות רכש אברך צעיר מכולל סלבודקה דירה ישנה בבני ברק, שהייתה בעבר בבעלות אישה תושבת הוד השרון. הדירה נרכשה על ידי לפני שנים, ובתקופה האחרונה התגורר בה אחיה החולה. לאחר פטירתו, חזרה הדירה לרשותה והיא נמכרה לאברך לצורך מגורים.

במהלך שיפוץ הדירה ושבירת הקירות, גילה האברך שקית ובה סכום עתק – 150 אלף שקלים במזומן, ולצידה תעודת הזהות של האח המנוח. השאלה שהתעוררה הייתה מורכבת: האם הכסף שייך לאח, על אף שלא הוזכר בצוואתו, והאם ניתן לטעון במקרה כזה ל"יאווש שלא מדעת".

האברך, שביקש לנהוג ביושר מוחלט, עלה לקבל הכרעה הלכתית בביתו של הראב"ד הגר"י סילמן שליט"א. לאחר עיון בפרטים, פסק הראב"ד כי על האברך להחזיר את הכסף לבעלת הדירה, שלא ידעה כלל על קיומו של הסכום שנמצא בקיר.

השבוע נערך בבית הראב"ד "מעמד השבה" מרגש, בהשתתפות האברך, מספר חבריו ובעלת הדירה – אישה שאינה שומרת מצוות, שהתפעלה עד דמעות מהמעשה הנדיר ומההגינות יוצאת הדופן. בעיניה, כך אמרה לנוכחים, מדובר ב"מתנה משמיים" שלא חלמה לקבל.

הראב"ד עצמו התרגש מהחן ומהיושר שהופגנו, ביקש לחלק "לחיים" למשתתפים, וברך את האברך כי בזכות המצווה הגדולה יזכה לשפע ברכה בביתו, לבנים ולבנות ההולכים בדרך התורה והמצוות.

סיפור מרומם נפש זה עורר הדים רבים בציבור החרדי, ונחשב לדוגמה מובהקת של קידוש ה' במעשה.

המזל טוב (ש. תפילינסקי)

פעם ידעו שיש הבדל בין חתונה חסידית לחתונה ליטאית בנוגע לזיהוי החתן בהקדם האפשרי. לעומת חתונה ליטאית שבה מזהים את החתן הודות לעניבה והפראק שהוא עוטה, בחתונה חסידית היו מזהים פעם את החתן בזכות השטריימל החדש.

חלפו זמנים והשתנו העיתים. כיום חובשים כולם שטריימלך יפים ומהודרים, כך שסימן הזיהוי הזה פג וחלף. אם לא די בכך, הוכפלה והושלשה גם כמות חובשי השטריימלך, בחתונות החסידיות.

אם פעם נהגו בירושלים שרק החתן והמחותנים ואולי גם הסבים, מתעטרים בשטריימל, עם הזמן זה הפך לחוב דאורייתא שגם הפעטערס והעלעטער פעטערס, חייבים להגיע עם שטריימלך. בהמשך הגיע סחף, מכיוון חוגים ומוצאים שונים, שחייב גם את הבני דודים הראשונים להצטרף אל מעגלי השטריימלך, אחריהם, גם בני דודים שניים ושלישיים, קרובים, מכרים, ידידים, קולגות ושכנים, וכל המי ומי. נוצר מצב שכיום קשה מאוד לזהות מי החתן, מי הם המחותנים, ומי הם בעלי השמחה כאשר האולם כולו גדוש בחובשי שיראים ועוטי משי.

במה דברים אמורים? – יש כאן לימוד זכות על כאלו שנכנסים לאולם, תרים ומחפשים כמה דקות אחר בעלי השמחה עצמה, מושיטים להם את היד לאיחול מזל טוב לבבי ויוצאים בזה ידי חובה.

מובן מאוד מדוע הם לא מאחלים מזל טוב גם לאחים, לגיסים, לקרובי משפחה, שבוודאי הם חלק בלתי נפרד מהשמחה הגדולה. כיצד יתכן להושיט יד לעשרות חובשי השטריימלך? – קשה מאוד לאחוז ראש מי מהמעגל הראשון ומי מהשני והשלישי, וכן הלאה.

אמנם זה לימוד זכות מוצלח, אבל יש כאן בהחלט תזכורת נכונה למאחלי המזל טוב, פוקדי האולמות, שיעניקו את ברכתם לכולם, גם לקרובי המשפחה המצפים אף הם לאחל ולהתברך ביום השמחה, כי כולם שושבינים ושותפים בשמחה המשפחתית.

הפיתרון הזול (ישראל אהרן קלצקין)

קורא, הזכיר לי סיפור חמוד ששמעתי משכבר הימים, על יהודי אירופאי בגיל הזהב, איש יודע ספר, שחיפש עבודה רגועה שאינה דורשת מאמץ פיזי, יגע ומצא עבודה בחברת אריזות ששייכת לגוי, תפקידו היה לשבת ליד מכונה אוטומטית שמכניסה את המוצר לתוך העטיפה ואוטמת אותה וזה רץ בסרט נע והוא אמור לפקח שהכל כשורה. אם הוא מבחין משהו לא תקין, או משהו משתבש, עליו ללחוץ על הכפתור, לעצור את המכונה ולטפל בזה או לקרא לאחראי שיטפל בזה.

יום אחד האיש רואה את המנהל של המפעל פוסע לעבר המכונה, מלווה במהנדס מכונות והמהנדס מתחיל למדוד ולבחון ומצביע על המכונה ובודק את קרביה ורושם לעצמו על מחברת את אבחנותיו ואומר למנהל, אבדוק את הנתונים ואשלח לך הצעת מחיר מפורטת.

לאחר שהאיש עזב, שואל העובד את המנהל: מה הסיפור פה? אשמח שתשתף אותי מה אתם מתכננים? ענה המנהל: הגיעו כמה וכמה תלונות על אריזות שהגיעו לחנויות והן היו ריקות, כלומר, בשטף המרוץ של המסוע, קורים תקלות טכניות שגורמות פה ושם להמשיך להריץ את האריזות, למרות שהפיטער דילג על אריזה והמוצר לא הוכנס פנימה, וכך קורה שהאריזה מגיעה לחנויות כשהוא ריק ללא המוצר שהיה אמור להיות בפנים, לכן הזמנתי איש בקרה שיבדוק מה הפתרונות האפשריים למנוע תקלות כאלו. שאל העובד: ומה הפתרון שהוא מציע? ענה המנהל: תלוי כמה אנחנו מוכנים להשקיע, אפשר להתקין חיישן מעל המכונה עם עין אלקטרוני שעוצר את המכונה ברגע שהוא מזהה שאריזה לא מולאה, אפשר חיישן שמתקנים מתחת למסוע והוא שוקל כל אריזה שעוברת אם היא אכן שוקלת כמה שהמוצר אמור לשקול, אם הוא מרגיש חסר במשקל, הוי אומר, עברה כאן אריזה ריקה וזה יעצור את המכונה, אפשר להשקיע עוד קצת ולהתקין מלקחיים שישלפו את האריזה הריקה מתוך המסוע וכך נחסוך את התלונות. כמה בערך זה אמור לעלות? שאל היהודי הפנסיונר בעל הניסיון? כמה עשרות אלפי דולרים, אני מחכה להצעת המחיר המדויקת, ענה המנהל.

הסתכל עליו היהודי במבט אדיב ושאל: מה תגיד אם אני פותר לך את הבעיה בעלות של סך הכל \$50 בלבד, למרות שמעולם לא למדתי ליב"ה ולא הוצאתי דיגרי - תואר? לא יודע, ענה הגוי. אולי אז אבין למה אומרים עליכם 'עם חכם ונבון'...

מחר בבוקר הענין מסודר. סיכם היהודי. בדרך לעבודה הוא עבר מחנות מוצרי חשמל, קנה מאוורר עוצמתי, הגיע לעבודה והעמיד את המאוורר מיד לאחר פתח היציאה של האריזות, כאשר עברה אריזה ריקה, היא פשוט עפה החוצה מהרוח שהמאוורר פלט לעברו. זה הכל.

המנהל הגיע מופתע ושאל: איך זה עלה בדעתך? האיש ענה: יש גאון ויש חכם, המהנדס שהבאת אתמול גאון, אני חכם...

עזרה (ישראל אהרן קלצקין)

את הגאון רבי יחיאל מיכל שטרן, רב שכונת עזרת תורה בירושלים והאיש שחיבר עד כה למעלה ממאה ספרים, אני מכיר מילדות. הוא מרבה לספר שאבי, ז"ל, הציל לו את החיים הרוחניים. וכך הוא מתאר זאת:

כאשר היה ילד ולמד בתלמוד תורה 'עץ חיים', הסדר היה כך: בכל יום ראשון בבוקר המלמד היה מקריא ומסביר את הקטע של הגמרא שילמדו באותו השבוע, ובמשך כל ימות השבוע היו חוזרים עליו, מלבנים אותו וממשיכים לשנן שוב ושוב. והוא, בעל תפיסה נדירה ומהירה, היה קולט את כל החומר מיד ובשאר ימות השבוע כבר לא היה לו מה לעשות בכיתה. הוא פשוט השתעמם. היה לו קוצים על הכיסא.

וכך התחיל לצאת מהכיתה ולהסתובב בשוק מחנה יהודה. הוא הכיר כל חנות וכל מוכר, ובהמשך החל להסתובב גם ברחובות הסמוכים. ביום שישי היה חוזר לכיתה, נבחן על החומר השבועי ותמיד מקבל מאה. ועל פי הרוב, המלמד אפילו לא היה מבחין שהוא היה חסר במשך השבוע... אבל ברור שמהשוק ומהרחובות שמסביב לא קולטים הרבה יראת שמים.

יום אחד הוא עבר ליד הבית של אבי מורי, ז"ל, שהיה צייר שלטים במקצועו. הוא נעצר והתבונן כיצד אבי מצייר ביד אמן. אבי פנה אליו ושאל: 'ילד, מה אתה עושה כאן? למה אתה לא בחדר?' והוא ענה בכנות של ילד: 'הכיתה משעממת. אני יודע יותר טוב מהמלמד את הגמרא שהוא מלמד, ואין לי מה לעשות שם'. אבי, שהבין מיד את הסיטואציה, אמר לו: 'אתה יודע מה? אני מוכן לעשות איתך עסק. אני אלמד אותך ציור ואתה, בתמורה, תבוא לכאן כל יום, ונלמד יחד משניות וגמרא תוך כדי'. הילד הסכים. באמת לא היה לו משהו טוב יותר לעשות.

וכך, הוא מספר, גם למדתי ציור, גם קיבלתי אהבת תורה יראת שמים, וגם למדתי לא לבזוז את הזמן, כי זה היה המוטו הגדול כל ימי חייו של אבי.

כשהוא כבר למד את חכמת הציור על בוריו, (מה שגם שימש אותו רבות בהמשך, במיוחד כאשר כתב ספרים שבהם היו פרטים ואיורים), ראה אבי שהוא מיצה את התחום הזה. ואז קישר אותו עם חשמלאי מהשכונה, שעשה איתו אותו ההסדר בדיוק: הוא ילמד אותו להיות חשמלאי, ובתמורה ישננו יחד משניות, חומש וגמרא. וכמובן שהרב שטרן, גם כילד, לא הסתפק בקריאה יבשה; הוא הסביר היטב כל מה שלמד. ואכן, מסיים הרב שטרן, 'עד היום אני יודע גם ציור וגם חשמל. תעמיד אותי בבניין ותגיד לי מה צריך לעשות שם ואני מונה לך את כל הקונסטרוקציה החשמלית הדרושה לאותו מבנה. לכן, זה לא פלא שכששמעתי מישו מספר סיפור ממנו, האזנתי ברוב קשב. וכך מספר הרב שטרן:

לפני מספר שנים, לא עלינו, הוא התחיל להרגיש כאבים בבטן. אחרי סדרת בדיקות גילו שיש לו את המחלה הנוראה במעיים. הרופאים בדקו והודיעו שיש שתי אפשרויות: האחת: להשאיר את המצב כפי שהוא, והוא ילך וידרדר עד שזה יפסיק לכאוב והמבין יבין. השנייה: לעבור ניתוח

לכריתת חלקים פנימיים, אך אז ישאר לשארית חייו אדם סיעודי עם קשיי תנועה בסיסיים. 'לא ידעתי מה להחליט', מספר הרב שטרן. 'ואז חלמתי חלום'

בחלום הוא רואה יהודי מבוגר, שכמעט לא זכר מאיפה הכיר אותו, והוא מזכיר לו נשכחות. לפני כארבעים וחמש שנה, מספר הרב שטרן, כאשר הייתי צעיר, הייתי מקדיש כמה שעות מדי שבוע לביקור בבתי אבות, בעיקר אצל אנשים גלמודים, שאין להם קרוב שיטפל בהם. באחד הימים הגעתי למיטתו של אותו יהודי שאני רואה בחלום וראיתי אותו מתייסר מכאבים. שאלתי מה קרה, והוא סיפר שכבר כמה ימים יש לו חסימת מעיים.

הרב שטרן פנה להנהלת בית האבות ונענה: זה דורש בית חולים, אבל אין לו ביטוח, והמשפחה צריכה לקחת אחריות. הוא פנה למשפחה, והם אמרו: הוא בבית אבות זה הבית שלו, עליהם לטפל בזה.

לא יכולתי לראות את צערו, מספר הרב. הזמנתי מונית ונסעתי איתו לבית החולים. הטיפול עלה שלוש מאות לירות, כאשר כל המשכורת שלי הייתה חמש מאות. המשפחה סירבה להשתתף, והוא שילם לבדו. כעבור מספר שבועות, עודך, הכאבים חזרו והפעם כבר לא ניסיתי לבקש עזרה מהמשפחה, שילמתי לכתחילה מכיסי, למרות שזה יצר לי חור רציני בשוטף. כך היה שש פעמים, עד שאותו יהודי הלך לבית עולמו.

בחלום מספר לו אותו יהודי: נודע לי כאן בשמים שאתה קיבלת מחלה במעיים. הרעשתי עולמות, אמרתי שלא ייתכן שבן אדם שהתמסר כך ליהודי שאינו מכיר, וגאל אותו מכאבי מעיו, יחלה בעצמו במעיים! איפה מידה כנגד מידה? ואז הבטיחו לי: אתה תעבור את הטיפול, תתרפא, ותהיה כאחד האדם. כך הסתיים החלום.

למחרת בבוקר קם הרב שטרן, זכר את כל הסיפור, ומיד הודיע למשפחה שהולכים לטיפול. בבית החולים הסביר לו הרופא את ההשלכות הכבדות, אך הרב שטרן אמר לו: בעזרת השם אקום ואלך כאחד האדם. הרופא התעקש: זה בלתי אפשרי. והוא ענה: "נחיה ונראה. ואכן הנס קרה. הניתוח עבר בהצלחה, ובתוך ימים ספורים הוא כבר הלך על רגליו כרגיל. עד כאן הסיפור של הרב שטרן.

כששמעתי את הסיפור חשבתי על העניין. בעצם, אדם לא יודע איפה הוא משקיע, וכעבור כמעט יובל שנים, מקבל את זה בחזרה. אבל לא זה עיקר הנקודה עיקר הנקודה היא שכשרואים מקרה שאין מי שיעזור, והוא אובד עצות וחסר אונים, אין מצב שממשיכים הלאה. חייבים לגשת ולעזור

לא אשכח את המקרה הבא, שמוכיח כמה הדבר חשוב, גם כשזה כרוך באי נעימות רבה

זכורני, כשהייתי ילד, יום אחד נכנס לביתנו איש מבוגר, ניצול שואה ואמר לאבא שלי שיש לו כאבי תופת עקב עצירות קשה. אבי לא עשה שום חשבונות. נעל את הדלת מבחוץ, ואני זוכר שאמר לאמא שלי שתביא לו דלי עם מים חמים ופומפה של חוקן. אבי פרס ניילון על הספה ופשוט גמל עמו חסד בגופו, כדי שלאחר מכן יוכל לברך 'אשר יצר' בכוונה גדולה

סיפור נוסף, שכל המשפחה שלנו עוד זוכרת. היה זה ביום הושענא רבה. אבי רואה משפחה שלמה חסידי גור, שהגיעו מחצור לירושלים. הם סיכמו עם משהו שמחליפים דירות, אבל לא מצאו את

המפתח במקום שסוכם. זה היה לפני עידן הפלאפונים. משפחה שלמה עומדת ברחוב מחוץ לאותו בית, בלי אפשרות להיכנס אבי הכניס אותם הביתה. ואנחנו, כל המשפחה, יצאנו לבלות את חג שמחת תורה בסוכה הגדולה שהיתה לנו. והיהודי ההוא קיבל את הבית שלנו עם משפחתו ולמדנו על בשרנו שאין מצב שרואים משהו חסר אונים וממשיכים הלאה.

יזכנו השי"ת שנוכל לעזור ולסייע ואל יחסר המזג מכל מי שליבו רחום וחנון בברכת שבת שלום ומבורך.

שלוש כוסיות עם הקב"ה (הרב שבתי סלבטיצקי)

בלילה הראשון של אמירת הסליחות לפני ראש השנה, במקום ללכת לבית הכנסת, ביקש הרבי ה'שר שלום' מבעלז מהשמש שלו: "קח אות ליער".

כעבור חצי שעה הגיעו לצריף מבודד. הרבי התקרב לחלון והציץ פנימה. יהודי זקן יושב לבד ליד שולחן. לפניו בקבוק וודקה ושתי כוסות אחת מולו ואחת בכיסא הריק שמולו.

היהודי הרים כוס, שתה, ואז הרים את הכוס השנייה ושתה גם אותה. כך שלוש פעמים.

הרבי חזר לבית הכנסת שם המתין קהל גדול. תפילת הסליחות החלה, והרבי אמר לשמשו: "יגיע הנה יהודי זקן. כשיגיע – הכנס אותו אליי".

כשזליג הזקן הגיע, הרבי שאל אותו ישירות: "ספר לי – מה עשית אתמול בבית עם שתי הכוסות?"

זליג נדהם: "מאיפה הרבי יודע?" "נסעתי ליער וראיתי. תספר לי".

זליג נאנח: "רבי, אין לי ילדים. אשתי מתה. לפני מספר חודשים הפרה היחידה שלי חלתה, והתפללתי לה' שירפא אותה. עבור הקב"ה זה שום דבר. הוא ברא את העולם – הוא יכול לרפא פרה!" "אבל הפרה מתה. כעסתי נורא. אמרתי לקב"ה: אם לא אכפת לך ממני – לא אכפת לי מבית הכנסת שלך. הפסקתי לבוא לבית הכנסת".

"אחר כך חלתה העז שלי. אמרתי: 'אנא, רפא את העז. אם היא תמות – לא אניח תפילין'. העז מתה. הפסקתי להניח תפילין".

"אז חלו עשר התרנגולות שלי. אמרתי: אם הן ימותו – לא אשמור שבת. הן מתו, והקב"ה נשאר בלי השבת שלי". "הערב נזכרתי – סליחות! יום כיפור מתקרב! אבל אז נזכרתי במשהו:

"לפני שנים רבתי עם שמרל הקצב. לא דיברנו במשך חודש שלם. לילה אחד הוא בא לביתי עם בקבוק וודקה ואמר: 'בוא נשכח מה שהיה. בוא נהיה חברים'. אמרנו שלוש פעמים

'לחיים' על כוסית, הלבבות נפתחו, התחבקנו, רקדנו – וחזרנו להיות חברים!" "אמרתי לעצמי: אני אעשה את אותו הדבר עם הקב"ה!"

"התיישבתי, הזמנתי את הקב"ה, מזגתי שתי כוסות ואמרתי: ריבוננו של עולם, אתה תשכח את החטאים שלי – ואני אשכח את שלך. לחיים!" "שתיתי את שלי. אבל הבנתי שהוא רוצה שאני אשתה גם את שלו. כך עשיתי שלוש פעמים, קמתי, רקדנו ביחד. הרגשתי רטוב – ובאתי לסליחות".

הרבי בכה: "זליג, לפני התפילה ראיתי בשמיים גזירה קשה. החסידים אמנם מתפללים, אומרים את המילים, אבל בלי להכניס את הלב. ואז הרגשתי שאצלך מאיר אור. אתה זה שהתגברת על החושך, יצאת מהמקום הקשה שלך, דיברת עם הקב"ה מהלב, צמחת מהניסיון – והצלת את כולנו!"